

ÚLTIM SOSPIR

Prendre una decisió com aquesta, no és gens fàcil. Però, la medicina i la ciència, últimament, estan treballant per donar resultats i portar a terme els experiments necessaris per avançar i progressar, per millorar el nostre futur. En aquest cas, l'experiment és una mica més complex. Es tracta de transformar un ésser humà en immortal, és a dir, extingir la seva mort. Una tasca molt complicada i difícil de complir. Tasca anhelada per milions de persones, per no dir totes, i jo tindrè la sort o la desgràcia de complir el desig de la majoria. Ara, però, al 2549, s'ha arribat a un extrem on res és impossible. Conseqüentment, actualment s'intenta perllongar la vida. Per això ara em trobo aquí, esperant, per voluntat pròpia, que comenci el procés d'intercanvi de dades cerebrals. Vull continuar vivint. Em trobo submergit en el blanc net, polit i lluent de la sala. D'una sala gèlida i asèptica. Estic completament sol. No se sent ni una ànima. M'avisen. Ja no hi ha marxa enrere, tot continua endavant i jo ja no hi puc fer res. Em dirigeixen a una sala no pas molt diferent que l'anterior. Estic molt nerviós, inquiet, tinc la gola seca i el meu pols s'accelera momentàniament a mesura que passen els segons. Ja fa molt que estic aquí estirat, immobilitzat de mans i peus, sense notícies, sense saber res del que serà de mi i de com sortirà: tot ja està a les seves mans. No hi puc fer res, per més que ho intenti. Em trobo en una situació frustrant. No puc. He reflexionat molt abans de fer aquest important pas i, després de pensar-m'ho, he arribat a la conclusió que és una oportunitat única per continuar endavant. Per continuar existint. Segurament, la meva vida farà un gir de tres-cents seixanta graus, i de ben segur que serà completament diferent a la ja curta vida que em queda dins d'aquest cos. Intento eliminar del meu cap els pensaments negatius, però no puc. Segurament, aviat començarà el procés. Ja són aquí. Són més dels que em pensava.

Entre ells, reconec el doctor Ràuba. Sembla emocionat, però alhora espantat, perquè si tot surt bé, serà un gran pas per a la ciència, la medicina i la tecnologia. Serà el començament d'un nou temps. Per contra, els meus temors no canvien, el cor em glateix, les pulsacions encara em van més ràpides. Ara, l'equip mèdic ja està als seus llocs. Jo tinc tensos tots els músculs del meu cos. Respiro amb força dificultat i, el més ínfim minut, se'm fa interminable. Ràuba es troba ara a l'altre costat de la pantalla de vidre. El puc veure. Em fa un somriure lacònic. Intento tornar-li, però a causa de l'estrès que pateixo, no arriba a traspasar els meus llavis. Sense dir-me res, al cap, em col·loquen la corona de permutació, gràcies a la qual, els doctors introduiran el contingut del meu cervell a un cos inanimat.

La transmissió ja comença. Me n'assabento quan els llums de la sala es van tornant cada vegada més tènues i l'estança passa d'un blanc nítid a un negre trencat pel gran focus que m'il·lumina. Els meus delicats ulls es tanquen lentament, contra la meua voluntat. Em començo a marejar. És com si surés. Encara noto el meu cos, tot i que cada vegada m'és més difícil. Per comprovar-ho, moc els dits de les mans i dels peus, que encara obeeixen els meus impulsos. Això em reconforta i em tranquil·litza. El pols em disminueix a poc a poc. Tinc la sensació que cada vegada estic més buit. Cada vegada els sento més lluny. Em vénen al cap les imatges de quan era un nen que corria sense rumb, quan em preocupava de coses que en realitat no tenien la importància que els hi donava, quan els meus pares em saludaven sempre amb aquell somriure i sempre amb aquells ulls que em transmetien felicitat encara que ells passessin un dels pitjors moments de la seva vida, les vacances quan corríem tots per la platja i notàvem aquella sorra tan fina colar-se per entre els nostres dits, l'olor del menjar que feia la meua àvia quan ens reuníem tots, algun dia, per menjar conjuntament, l'olor del tabac que es fumava el meu avi i quan li deia que feia una olor pestilent, la seva dramàtica mort, la

manera com m'estrenyia les mans la meva mare, les llàgrimes de l'àvia caient pel seu propi pes, desconsolades, al terra com si d'elles n'haguessin de brotar unes meravelloses flors, formant, totes elles, un immens camp florit i ple de colors. Ara, canviaria totes aquelles llàgrimes per somriures. Totes aquelles que em van fer créixer com a persona i que m'han fet ser el que sóc avui dia. Recordo també, les intenses tardes amb els amics, plenes de bogeria i ganes de viure (ganes que compartia juntament amb tots ells sense discrepàncies). No sé si d'ells me n'oblidaré per sempre. Ara penso: <<No sé on m'he ficat>>. Tot i això, espero no penedir-me'n. El procés continua endavant. Intento moure'm, però ara és com si ja no formés part del cos del que n'havia format. Ara ja res no em respon, i tinc una estranya sensació, com si estigués totalment incomplet i totes les idees se m'haguessin escapat per algun forat del meu cos. Segueixo mantenint les pulsacions a un bon ritme. Noto com si em prenguessin tots els pensaments o totes les vivències del meu cap i hi tornessin a deixar espai lliure, com per viure una altra vida. Espero i desitjo que no sigui així. Necessito recordar als meus i a tots aquells que m'envolten per poder continuar endavant. Ara, el procés no és tant intens com el començament. Crec que falta poc per acabar l'intercanvi de dades. No, no és així. Em tremola tot el cos. La intensitat és més elevada que abans. Em fa mal. El dolor és penetrant. No m'havia sentit mai d'aquesta manera. Tot i que no és pitjor que el que vaig sentir quan em van notificar que tenia càncer. Sí, per aquesta transmissió volien a persones que haguessin sofert algun tipus de malaltia per veure les reaccions que provocaria el seu canvi o si millorarien la seva fisiologia i morfologia. Escollint a una persona que hagués patit una patologia se la jugaven a tirar-ho tot per terra, però volien perdonar la vida a una persona que no l'hagués tingut d'aquelles tan fàcils. Per això havien de prendre les mesures preventives màximes i necessàries per a cada cas.

El mal que notava mentre tot el meu cos fremia, no era ni la meitat de dolorós que el que havia patit. No sóc jo. No sé perquè el meu cos està malferit. Un mal que pot arribar a ser més intens que les bombes, les armes... Per sort, aquella etapa de la meua vida, va ser una superació i no podia ser menys, també ha aparegut en la meua memòria. És una de les vegades que més fort m'he fet i he pogut imposar-me al món. La intensitat disminueix. Sembla que tot torna, més o menys, a la normalitat. El procés, però, no ha acabat. Ja no sento res. No sento el meu cos. Què se n'ha fet? No tinc res al cap. Sento el ressò del meu pensament a l'interior del crani, que em recorda a una habitació amb quatre parets. És un pensament fred, que em fa mal quan rebotava amb aquests murs.

Sembla que tot ja acaba. Per fi. No escolto res. No veig res. Regne el negre per sobre de totes les coses, el culpable de la meua indistinció envers tot. És com si estigués aïllat del món exterior. El meu cos està envoltat d'una sensació bastant desagradable. No sé ben bé el que és. He estat preparat i entrenat per ser l'objecte d'aquesta operació d'intercanvi de dades. Sé que ara, tot el que sóc, està integrat al cos que a l'inici no tenia ni un raig de vida. Les parpelles se'm desenganxen dels ulls i se m'obren pausadament. Alliberen les meves mans i els meus peus, però encara no els noto del tot. La llum m'encega. Un cop he obert els ulls i la llum no ha estat refusada per les meves pupil·les, he pogut divisar al doble de persones respecte les que abans hi havia. Hi havia una gran expectació. Davant de totes elles, com sempre, el doctor. Se m'apropa a l'orella. Sento algun soroll però no aconseguixo desxifrar el que em diu. Ho torna a intentar. A la tercera vegada, entenc que diu: <<Ha estat tot un èxit>>. En sentir això em relaxo. M'incorpora. Quedo assentat. La gent, comença a marxar i ens deixa a mi i a en Ràuba sols.

Els meus ulls s'han acostumat a la il·luminació i sento perfectament el que em diuen. El meu cos comença a reaccionar.

El doctor m'assegura que la majoria dels meus sentiments ja no hi seran. Ja ho sabia. Em diu que el procés ha estat com si el cervell hagués estat traspasat a un altre cos i que la meva memòria i els meus pensaments seran els mateixos. No obstant, no noto la respiració ni el batec del cor. No el puc sentir. En realitat, aquest no és el meu cos. És un cos artificial que em permetrà estar en contacte amb el món extern i percebre les sensacions, mitjançant uns sensors integrats al dispositiu. Però sobretot existir permanentment. En Ràuba em pregunta. Intento respondre però em surt un fil de veu. Després d'uns intents, ja puc parlar amb normalitat, tot i que no és la meva veu. És més greu. No la reconec, tot i que a mesura que la practiqui, podré arribar a modificar-la al meu gust (o almenys això em diuen). El doctor es dirigeix a un armariet. Agafa alguna cosa. S'apropa. De la butxaca es treu un petit mirall. Me'l dóna. El mantenc cara avall. Tinc por de veure alguna cosa estranya a l'altre banda. Faig el cor fort, tot i que aquesta expressió ja no significa res per a mi, i sense pensar-m'ho, el giro. M'hi veig. Sóc jo? No em reconec. Sóc una espècie d'androide. Tinc una cara llisa i inexpressiva. No m'ho puc creure. El doctor em diu que provi d'aixecar-me i caminar. Ho intento. Les cames em flaquegen. Tot el meu pes recau sobre els peus com si estiguessin a punt de no aguantar més i deixar-me esvanir. A mesura que moc els músculs d'arreu del meu cos, m'enforteixo i en pocs minuts ja puc fer, mitjanament, una vida normal. Les meves passes són lentes, però. Camino insegur. Perdo l'equilibri. En Ràuba m'assegura que tot va com tenen previst. Em diu que el meu cervell no ha patit canvis i que han tractat de no fer moviments bruscos. No em preocupo. Un últim desig em córrer per dins. Vull veure el meu antic cos. Tinc la necessitat de veure tot el que vaig ser. L'insignificant que sóc. Que som. Al principi em neguen la idea, però finalment és acceptada i em dirigeixen cap a ell. Entrem a la sala on inicialment em trobava estirat amb la corona d'intercanvi al cap. Allí, descansant, veig el meu cos, somort, immòbil, sense vida.

L'observo. Me'l torno a mirar. M'envaeix una immensa tristesa. Quedo paralytat. No em moc. No puc. No tinc ganes de plorar. Tampoc sento que les pulsacions del meu cor augmentin. No. El meu cos no reacciona davant el meu propi cadàver. Només sento dolor. Un dolor ferm i frívol que penetra al meu interior. Però continuu sense moure'm. No m'afecta el més mínim. El sofriment que sento en aquests moments, però, és tan intens, que l'existència m'és pràcticament insuportable. És inexplicable. No sé per què, però em produeix una sensació d'ansietat. Miro el meu propi cos i no vull continuar vivint. No sé perquè m'afecta tant. Estava preparat per això. Però ara veig que no. Que tot el temps que he passat dins de laboratoris, tot el temps que he malbaratat fent-me proves, no ha servit per res, o sí? Tinc sentiments oposats. Un conflicte interior. No és una cosa insignificant. No m'imaginava que em sentís d'aquesta manera, tot i que segueixo sense tenir ganes de plorar. Només pateixo. Pressento el dolor pujant per les meves cames i escampant-se per tot el meu cos. En aquests moments us asseguro que si tiressin el meu inert cos per un precipici, sense pensar-m'ho ni un sol instant, em tiraria per intentar-lo recuperar. Encara que sé que seria inútil tirar-me i intentar que les dues vides es salvessin (dic dues perquè continuu pensant que el meu antic cos té vida pròpia, encara que en realitat no és així). Perquè sé que ara sóc immortal. Veig que tot el que he meditat, a l'hora de la veritat, no m'ha servit per gaire res. No tinc la necessitat de fer les coses per aprofitar el temps. Ara sé que tinc tota una vida per endavant. I així serà sempre. Tindrè tot el temps del món. Me'n penedeixo? Em sembla impossible que pel sol fet de mirar el meu cos sense ànima, em puguin estar passant totes aquestes coses pel cap. Començo a sentir els batecs del meu cor accelerant-se. No ho entenc. El doctor m'havia assegurat que un cos com el d'ara no pot arribar a sentir com el d'una persona normal. Jo ja no sóc normal. M'impresiona el fet que pugui estar sentint i notant sensacions molt fortes dins el meu jo. M'espanto.

Em giro per mirar qui es troba al meu voltant, i és quan m'adono de la meva situació dins d'aquesta sala també blanca. Estic sol. Sol. M'estic acomiadant del meu propi cos. Encara no m'ho crec. He perdut la meva vida sense fructificar-la i ja no puc tornar enrere. Els sentiments que em recorren les venes se m'intensifiquen. M'horroritzo. És impossible. No pot ser. Els sentiments poden estar per damunt de la ciència? Sí. Sí, torno a dir, però ja res tornarà a ser com abans. Ara veig que tota vida s'ha d'acabar amb la mort. Que gràcies a la mort tens la il·lusió de perdurar. El meu desesper disminueix. Els sentiments ja no hi són com abans. Torno a perdre els sentits. No obstant això, em conformo sabent que he estat objecte d'un experiment que pot fer canviar el món. Que garantirà la vida a moltes altres persones, i entre elles, jo.